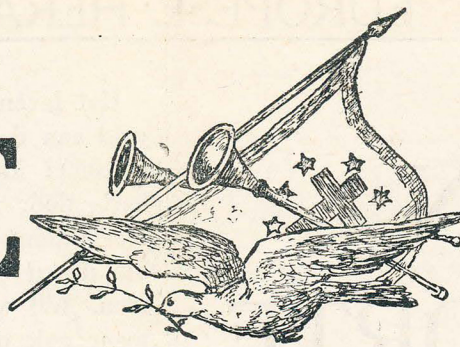

G o l g o t h a

I

Onderstaande lezing werd destijds door „De Universiteit van Christus” uitgesproken en vastgelegd. Wij geven haar onverkort aan u weer.

Mijn zusters en broeders.

Ik kom tot u om u op te trekken naar Golgotha. Iedereen weet hoe het drama is geschied dat tijdens het leven van Christus in Jeruzalem gebeurde. Wat is Golgotha en welke betekenis heeft Golgotha voor ons mensen? En daarvan wilde ik u iets vertellen. Tot u spreekt Meester Zelanus.

Toen wij overkwamen, iedereen met mij, in de sferen van licht, waren onze eerste gedachten iets van Golgotha te mogen weten. Voor mij was dit niet zo eenvoudig omdat ik, na mijn sterven op aarde, de astrale duisternis tegemoet trad en die mij opnam, waarin ik enige eeuwen lang leefde en mij daarvan toch los moest maken, wilde ik verder komen om Golgotha te kunnen begrijpen en dit is mij dan ook gelukt. Ik ging verder. Ik kwam door de duisternis heen naar het licht en vanzelfsprekend door de sferen waarvan u allicht hebt gelezen in de boeken van mijn Meester Alcar en daarna, toen ik het schemerland bereikte, de eerste sfeer eindelijk binnentrad en mijn Meester voor mij stond, knielde ik neer en begon ik vragen te stellen. Ik vroeg aan hem hoe de ruimte is ontstaan, hoe de planeten zich hebben verdicht, hoe de maan stervende is gekomen, en op al die vragen kreeg ik antwoord. Soms, als de problemen mij te diep waren, gingen wij uit de sferen weg en losten wij in de stoffelijke kosmos op om daar op de planeten, de schepping en evolutie te volgen in al die stadia.

Toen ik dat had leren kennen, ontwaakte in mij een nieuw leven. Ik vroeg aan mijn Meester mij toch duidelijk te maken waarvoor Christus eigenlijk op aarde is gekomen. En wat voor de Joden zo een enorm groot probleem is: of de Messias waarachtig de eigenlijke persoonlijkheid vertegenwoordigde van de Christus. Mijn Meester nam mij mede en daarvan, van onze lange tocht, wil ik u een kleinigheid vertellen. Ik wil u vertellen wat Golgotha is voor ons en voor u, mensen. Voor allen op aarde, niet één uitgezonderd. Golgotha heeft betekenis voor de mensheid en vooral in uw eigen tijd. In het leven, waarin u bent, voor uw kinderen, voor uw vader en voor uw moeder. Golgotha heeft betekenis voor het ongeboren kind, het kind, dat nog in de wereld van het onbewuste (wereld van de wedergeboorte) leeft, dat naar de aarde zal komen om straks zijn taak op aarde te volbrengen. Ook voor dat kind heeft Golgotha betekenis, want de Messias is voor ons aan het kruis gestorven. Mij interesseerde hoofdzakelijk enige personen, die direct in de omgeving van de Christus hebben geleefd en die voor Golgotha hun roeping en taak hebben gebracht.

Ook al was die taak gericht op het duistere bestaan en veel ellende voor hun eigen leven. 't Gaat mij om u mede te nemen naar Jeruzalem en daar zullen wij opklimmen naar Golgotha en Hem volgen, die ik liefheb. Die mij gaf diepte voor mijn eigen leven. Die mij gaf het deemoedig neerknielen en het hoofd buigen voor Gods zoon.

Geloof mij, vrienden der aarde, dat ik tot u kom en thans wil spreken in naam des Vaders en des Zoons en des Heilige Geestes. Ik buig mijn hoofd voor hetgeen ik u thans zal zeggen.

Toen Christus door de Joodse Raad aan het kruis geslagen werd en Judas, mijn broeder, voelde dat hij zijn Meester had verraden, maakte hij daarna een einde aan zijn eigen leven. In de Hof van Gethsemané, waarin hij meermalen zijn Meester had gevolgd toen hij in gebed was, vond men hem terug en had hij een einde aan zijn aardse leven gemaakt door ophanging. Judas wilde zijn Meester niet verraden. De Bijbel zegt het en het mensdom weet niet anders dan dat Judas een verrader is in de betekenis zoals men dat zegt. En toch is dat niet waar. Judas wilde alleen, dat zijn Meester tegenover de Joden, de Farizeeërs en schriftgeleerden tot daden overging. Judas wilde, dat zijn Meester wonderen verrichtte, doch Christus ging op de aanprovingen van Judas niet in en liet zijn kind, de leerling, begaan. Judas ging steeds verder, Judas was gelovig, een rotsvast geloof had Judas, maar hij twijfelde alleen aan iets, dat in hem brandde en hem voortstuwing vroeg om het be-

leven van de Christuis in vorm en gestalte te zien, dat alleen vanuit de Messias kon gaan. Judas spoorde zijn grote Meester aan tot daden en daarom twijfelde hij om het ongelooft in hem en toch, wanneer hij bij zijn eigen soort was, dan riep hij: „Wacht maar, u zult zien wat mijn Meester zal doen! Wacht maar, dan zult u zien wat mijn Meester kan! Hij zal u allemaal vernietigen, u zult wonderen beleven, wonderen, grote heilige en machtige wonderen als mijn Meester slechts wil!”

Hij volgde zijn eigen weg, de weg die Hij moest bewandelen en Hem door God was opgelegd. U kent het verschrikkelijke drama en u weet, dat Judas zijn dertig zilverlingen ontving, maar wij spreken dat tegen. Judas heeft nimmer zijn Meester willen verkopen voor die paar centen. Hij wilde alleen zijn Meester aansporen tot daden. Dit heb ik in de sferen van licht waargenomen en dit moet u aanvaarden, want Judas was een kind van zijn Meester, een goed leerling. Hij was één van de scherpste leerlingen, hij besefte en begreep de schrift meer zelfs nog dan Johannes en Paulus. Hij was gereed om zijn eigen leven voor de Meester in te zetten. In Gethsemané vond men Judas terug. Judas dacht een einde te maken aan zijn leven. Hij dacht, ik kan niet meer leven, ik heb mijn Meester verraden en ik wil weg. Ik wil weg van de aarde, ik wil uit dit rumoer, dit verschrikkelijke.

Judas wilde geen Jood meer zien. Maar Judas had zich schromelijk vergist. Hij moest beleven, dat hij geen einde aan zijn leven kon maken. Toen hij zijn lichaam ging verlaten hing hij naast zijn eigen organisme aan de boom, waarvan hij zich had opgehangen. Men begroef hem, men moest hem, Judas, begraven en Judas beleefde de verrotting van zijn eigen kleed. Maar toen dat gereed was, hij die studie had gevolgd, trad hij de astrale maar de onbewuste wereld binnen, waarover ik in mijn boek „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” heb geschreven. Wie dat gelezen heeft, weet hoe ontzagwekkend het grote lijden is geweest van Judas, toen hij in de grond werd gestopt en daarin de verrotting van zijn organisme moest volgen, maar werkelijk één mee was, tot in de diepste vezelen van zijn onderbewustzijn en zijn zieleleven. Toen eindelijk zijn lichaam als sneeuw onder de zon was verdwenen, loste Judas op en kwam hij in de wereld, zoals ik zei, van het onbewuste.

Judas moest terug naar de aarde. De aarde liet hem niet los, want daar zou hij zijn zonden en fouten weer goed maken. En zulks geschiedde voor ieder mens. Wij zien hem terug op aarde in een ander land. Hij behoort tot een ander volk en is weer tot het Joodse ras. Zijn ouders hebben hem ontvangen in liefde. Hij wordt begrepen als kind en als kind bezit hij reeds het gevoel een studie te volgen. Judas die niet gekend wordt en zijn verleden niet ziet, is een prettig kind, een opgewekt kind en zijn ouders hebben hem lief en zijn vader wil heel gaarne dat hij rabbi zal worden. Vanuit de sferen wordt dit kind gevolgd. Judas weet dat niet. Judas kent ook niets van zijn verleden, hij heeft alleen het verlangen om te studeren. Hij wil de schrift kennen en hij wil alles weten van wat er in Jeruzalem tijdens de kruisiging van de Messias zoals men zegt de Christus, gebeurd is.

Niets zal er zijn dat hij niet weet. Alles moet hij weten omtrent de dingen, de vreselijke gebeurtenissen daar. Hij begint aan zijn studie en maakt die studie af. Judas is bezielde, een bezieling die van binnen uit komt en die hem opvoert naar het hoogste, zodat wij hem terugzien in de Joodse Raad. Hij is daar en spreekt. Hij vertelt de Joden, dat voor hem vaststaat, dat zij niet langer naar de wolken moeten kijken, want dat de Christus de Messias is geweest. Voor hem staat onherroepelijk vast, dat de Messias eens op aarde was, maar dat de Joden Hem aan het kruis hebben geslagen. „Houdt toch op, houdt toch op,” vraagt Judas hen. „Kijkt toch niet langer naar de wolken. Bidt en knielt neer en luistert toch! Ik voel het, ik voel het! U moet mij aanvaarden want de Messias heeft reeds op aarde geleefd.” De Joodse Raad kon alleen het nodige doen en Judas werd verbanen. Judas moest maken, dat hij weg kwam. Men duldde hem niet langer, Judas werd uitgestoten. Op een andere plaats en in een ander land probeerde hij echter opnieuw om de Joden te overtuigen dat de Messias reeds op de aarde was geweest, maar ook daar werd hij uitgestoten. Judas wist niet waarheen en de gespaarde centen, die hij in die tijd had, moesten hem hel-

pen om de weg naar Jeruzalem te aanvaarden. Voor hij daar aangekomen is, is een verschrikkelijke tijdensweg geweest en eindelijk dan is Judas in Jeruzalem en voelt hij zich gelukkig. Een tijdlang durfde hij niet te spreken, maar het is alsof de grond waarop hij loopt levend is. Het is alsof iedere steen tot hem spreekt, de huizen hem toelachen en vragen: „Kom binnen, kom toch binnen Judas.” Merkwaardig, zegt hij, waarom hoor ik Judas in mij en wat is het, dat zo in mij brandt hier in deze stad, de heilige stad van de Christus. Judas gaat studeren. Hij onderzoekt de geschriften, maar langzaam aan dwaalt hij af en mompelt hij in zichzelf en zien de Joden hem door de straten wandelen van Jeruzalem. Hij is reeds een bekend type. De mensen kijken hem aan, hij loopt steeds in gedachten tot zichzelf te spreken. Hij mompelt wat en het enige woord dat zij dan soms horen is: Messias. Ja, ja, de Messias en waarom toch en waarom toch! Schreiend, klagend. Een pijnlijk gevoel is het, dat uit hem straalt en dat men hoort en hij weet het. Soms weet hij het niet, want dan zinkt hij weg in een onbewuste toestand en dan weet hij eigenlijk niet meer dat hij leeft. Dan droomt Judas. Hij droomt reeds enige jaren in Jeruzalem en vindt hem steeds op Golgotha. Want hij gaat 's morgens vroeg. Als de zon opgaat klautert hij Golgotha op en dan wandelt hij met zijn handen op zijn rug, zijn hoofd naar beneden, opwaarts. En dan knielt hij daar op 'n plekje, waarvan hij waant dat daar eens het kruisbeeld heeft gestaan. De mensen die hem zagen, spraken tot hem: „Wat zoekt gij vriend, wat zoekt gij rabbi, wat denkt u te vinden? En dan stamelt Judas enige woorden, maar hij woelt met zijn handen de aarde los, zo, dat hij er zichzelf in kan verstoppert. Nog even kijkt hij over de aarde en daar beneden ziet hij dan Jeruzalem, hij ziet op de daken en hij ziet de koepel van de hoogste Raad. Hij kijkt naar de mensen en knipoogt, maar hij denkt, hij wil denken en voelen, hij wil zien en geen woord spreekt er in hem. Dan is Judas stil. Hij wil mediteren, hij smeekt, hij vraagt aan de Messias om slechts één woord en als dat woord hem gegeven zal worden, voelt hij, dan kan hij heengaan, wellicht sterven. En waarheen, ja, waarheen? Wellicht aan de overzijde van dit leven de Messias te zien.

Judas woelt in de aarde, hij mediteert en soms ziet men, dat hij de aarde kust, zijn lippen drukt op de aarde waar eens het kruis heeft gestaan. Hij heeft duidelijk nagezocht, hij heeft gevraagd en de schriften nagekeken op welk ogenblik en waar dit is geschied. Waar het was, op die plaats, daar legt hij zich neer en wil hij sterven als het moet. Hij zoekt en vindt niets, hij hoort niet de stem die hij verwacht. Hij wil alleen zoeken en mediteren, ja, bidden. Hij wil zich afvragen waarvoor hij hier is en of het waarachtig waar is, dat de Messias éénlijk is met de Christus. Judas slentert van daar soms naar de Hof van Gethsemané en dan ziet men hem daar weer ineengehurlt, biddende, voelende, schreeuwend en tastend, smekend en mediterend om het enige woord van de Christus te mogen ontvangen en dan om de bezieling te krijgen. Het bewuste ik-zijn dat hem zal geven en schenken de waarachtige betekenis van deze gebeurtenis. Op Golgotha vindt men hem altijd, daar is hij zichzelf, maar wanneer hij uitgediteerd is, waagt hij zich onder de mensen en de Joden in Jeruzalem zien hem aan en bedenken, dat hij óf een heilige is óf dat Judas klaar is om krankzinnig te worden. Maar men weet, hij is niet gevaarlijk. Judas gaat verder, hij prevelt woorden, hij raakt de schrift, hij gaat ver in de toekomst en hij ziet die terug. Men weet reeds dat hij ziet en dat hij peilen kan de diepte van de ziel.

Dat is het wat Judas bezig houdt, wat hem voert naar een ongekende wereld, waarin hij leeft en waarin hij voelt, maar waarvan hij geen zekerheid heeft. Dat is zijn leed, hij weet niet waarheen hij gaan moet en hij moet eindigen of hij zal het antwoord ontvangen. Judas gaat verder.

Op een morgen vindt men hem in Gethsemané dood. Judas zat ineengebogen, zijn lippen kusten de aarde en zijn handen waren gevouwen. Smekende is hij gestorven, deze rabbi heeft zijn leven volbracht, in meditatie, in gebed, in het zoeken en tasten naar iets, maar men weet niet waarom. Ja, soms hoorde men hem, soms volgde men Judas en dan sprak hij over de Messias. Maar daar gingen de Joden niet op in. Niemand kon dit aanvaarden en

waarom zou deze rabbi het kunnen weten. Er was niemand op aarde, die vermoeden zou kunnen hebben, dat in hem de ziel leefde van de waarachtige Judas. Men begroef Judas, het andere kleed keerde terug tot de aarde en Judas kwam weer vrij, kwam weer terug in de astrale wereld en zou opnieuw geboren worden.

Eindelijk is het zover, hij ontvangt de geboorte en na enige eeuwen ziet men hem opnieuw op aarde. Hij leeft nu weer in een ander land, maar behoort ook nu weer tot het Joodse ras en zal opgroeien, hij zal verder gaan in zijn verlangen, want in hem leeft het oorzaak en gevolg. Zijn eigen leven roept hem terug en Moeder Aarde heeft nog iets met dit zieleleven te vereffenen. Het is zo, wij zien dit kind groeien en bloeien, hij wil weer studeren en hij komt zover, dat hij het hoogste opnieuw kan bereiken. Dit leven ging nu verder in studie, in meditatie en gebed en in de astrale wereld is voor dit leven geen stoornis gekomen. Judas voelt zich als daar, als voorheen, als op Golgotha. In niets is er verandering gekomen in dit zieleleven, hij is teruggekeerd zoals hij was en zal ontwaken en opgroeien tot het bewuste-ik, dat hij voor dien bezat en dat gebeurt, dat moet geschieden, want de wetten van God zijn niet te ontlopen. Moeder Aarde zal het hem geven en in de moeder komt hij tot bewustzijn. Judas ziet weer, dat hij zijn studie kan vervolgen en hij komt weer voor dezelfde wet, dezelfde mensen te staan, waartegen hij spreekt, en zegt dat Christus de Messias is. Hij zegt: op Golgotha is hij gestorven, op Golgotha moeten wij Hem zien en niet hier en niet aan de wolken. U moet met mij naar Jeruzalem gaan en ik zal het u aantonen. De schrift kan het u zeggen, maar u bent blind. U wilt niet luisteren en u wilt alleen doorgaan en rondzoeken en tasten. Ik weet niet wie ik ben, ik weet wel dat er in mij leeft het gevoel, dat ik de Christus moet aanvaarden, maar ook de Messias. Ik weet, dat Golgotha mij en u terug zal roepen, tot de laatste seconde. U zult leven op leven ontvangen, want God kan niet toestaan dat men zijn heilig kind daar vermoordde.

Judas spreekt, hij is bezielde van een heilige macht en hij weet niet van ophouden. Hij is telkens en telkens bezig de Joodse Raad te overtuigen, maar niemand luistert naar hem, totdat zij eigenlijk walgen van zijn taal en moet Judas maken dat hij wekomt. Droevig gestemd, neergeslagen, innerlijk gebroken gaat hij weg. Ook al smeekt hij hen nog even toe te staan te spreken tot iedereen, maar ook dat duldt men niet en dan lost Judas op onder de mensen. Hij krijgt gedaan dat men hem in de richting van Jeruzalem voert; hij voelt zich tot die heilige stad aangetrokken, want daar is het, dat hij zijn leven wil beëindigen. Judas komt weer in Jeruzalem. Hij voelt zich scherp en zeer zeker bewust van zijn eigen leed en hij mediteert dieper nog, rustiger dan voorheen in het andere leven en hij gaat weer bergopwaarts, hij gaat op naar Golgotha, waar hij zich neerzet om te mediteren.

Er is nog een rabbi bij hem, een jongeman, die voor zijn studie staat en die als hij, vraagt en zoekt of de Messias de Christus is. Judas spreekt met hem, maar wanneer hij ziet dat zijn eigen gevoelens de diepte van dit leven kunnen peilen en overheersen, weet hij dat deze menselijkheid hem niet kan helpen. Hij moet het zelf zoeken, hij moet trachten een antwoord te krijgen op de vele vragen, die in hem leven. Hij blijft doorgaan. Hij vraagt zich af wanneer er eigenlijk wel een einde zal komen. Wanneer komt er een einde aan mijn zoeken en tasten, want ik wil weten of Christus waarachtig op aarde is geweest. Hij smeekt als het ware de Messias tot hem te komen en hem enige woorden te verduidelijken, een zacht woord tot hem te spreken, hij smeekt, hij bidt: Meester, Meester, als het mij waardig is, spreek dan toch. Laat me toch weten of ik verkeerd ben geweest, laat me toch weten, wat zeg ik, wat praat ik, ik doe net, ik doe, ik doe als... Judas vlucht van Golgotha weg, hij zoekt de natuur op, een angstig gevoel overheerst hem, hij had, hij was.... Hij wilde gaan spreken als een Judas. Maar ik ben toch geen Judas, ik ben een rabbi, ik ben een leerling van ja.... Judas weet niet meer, hij dwaalt, hij zoekt, hij is zichzelf. Judas tracht in de stilte van de natuur zichzelf terug te vinden en dat bereikt hij.

Wordt vervolgd

HET ONTSTAAN VAN DE MISGEBOORTE

De vraag over dit machtige onderwerp, waarvoor de wetenschap nog geen verklaring kan geven, werd destijds aan Jozef Rulof — het instrument van Gene Zijde — voorgelegd. Het antwoord, dat door de Meester van het instrument werd gegeven, luidde als volgt:

„Zo ik u een duidelijk antwoord wil geven op dit onmetelijke en voor de aardse wetenschap onverklaarbare gebeuren, moet ik u voeren door de duizenden wetten en levensmogelijkheden van de ziel. U, geleerde, weet daar niet van, doordat uw begrippen zich strak aan de aarde houden en niet willen opklimmen naar het universele leven achter de dood, waardoor wij, hemelingen, ons kosmisch bewustzijn ontvingen.

Gij moet in de allereerste plaats aanvaarden, dat de ziel als mens alleen door telkens terug te keren naar de aarde tot een hogere staat kan evolueren. Doordat dit zo is, kon de miskraam ontstaan. In zijn ontwikkeling verloor de mens zich, hij deed kwaad en beoedelde zo de Goddelijke, harmonisch geschapen wetten en zichzelf. Bij de ziel, die met God in harmonie is, kan geen miskraam optreden. De chaos, die de mens door zijn kwaad aanrichtte, voert ons tot de psychopatie. Al uw psychopaten, aardse dokter, zijn mensen, die de Goddelijke wetten veelvuldig overtraden, door hun haat, hun wreedheid, hun moord, hun hartstochten, Zij liggen na de stoffelijke dood neer in de laagste, door hen zelf opgebouwde hellen. Maar ook zij moeten volmaakt naar God terug, want Deze kan, zonder Zichzelf schade te berokkenen, geen van Zijn delen verloren laten gaan. Hoe zouden zij nu naar hun Schepper kunnen evolueren, als zij niet telkens weer de gelegenheid kregen nieuwe ervaringen op te doen om daardoor aan liefde en bewustzijn te winnen? God stuurt hen dus in Zijn wijze bestiering terug naar het aardse leven. De bruutheid, die deze zielen evenwel nog eigen is, overheerst het natuurlijke proces in de moeder en scheurt het tere, nog maar half verstoffelijkte cellenweefsel vaneen, waarna de vloeiingen beginnen en gij de miskraam te aanvaarden hebt. Gij kunt om dit te voorkomen de moeder middelen voorschrijven, maar zij zullen en kunnen nu niet helpen, daar gij voor de eigen onherroepelijke wetten van het kind staat. Dit keert nu terug naar het astrale bestaan, maar straks wordt het opnieuw en opnieuw door de moeder aangetrokken, zolang tot het innerlijke leven gereed is om de stoffelijke wetten voort te zetten. Nu pas kan de normale geboorte volgen. Desondanks wordt het kind als psychopaat, als achterlijk wezen dus, ontvangen, wat duidt op zijn lage, nog dierlijke afstemming.

Het overschrijden van de Goddelijke wetten hebt gij tijdens uw laatste oorlog kunnen waarnemen. Miljoenen mensen leefden zich uit en al dezen zullen terugkeren en de psychopatische levensgraad moeten aanvaarden, allen zullen zeven en meerdere miskramen tot stand brengen, vooraleer ze in harmonie zijn met het stoffelijke leven en de wetten voor het vader- en moederschap. Indien het mogelijk was, zou de moeder

negenenveertig maal tijdens haar leven de verschrikking van een miskraam moeten doorstaan. Opdat gij u echter anders in deze materie zou verliezen, behandel ik hier slechts de zeven bestaande levensgraden. Wij weten echter, dat de ziel, komend uit haar diepste disharmonische graad ook door de zes maal zeven overgangstadia van de normale, stoffelijke geboorte moet. Dat één moeder dit aantal miskramen niet beleven kan, weten wij, zoals gezegd, ook. Hierin wordt zij nu ten behoeve van het disharmonische zieleleven door miljoenen moeders geholpen. Als dit machtige gebeuren u, dokter, een gekkenhuis lijkt, dan komt dit, doordat gij de onmetelijkheid en de kosmische vermogens van de menselijke ziel niet of niet ten volle kent!

De ziel als mens moet dus door al die misgeboorten heen, voordat zij haar natuurlijke geboorte weer in eigen handen heeft. Elke moord, mijn waarde dokter, is voor de mens tevens één misgeboorte. Denkt u met het beeld van de oorlog nu eens in, voor hoeveel gevallen van ontijdige geboorten gij in de toekomst nog zult komen te staan, een geestelijke en stoffelijke chaos, waarvan gij, hoe gaarne ook, niets kunt veranderen. Maar ik herhaal, miljoenen moeders zorgen er voor, dat zij eens geheel oplost. Zij behoeven met de psychopatische levens niets hebben uit te staan, zij zijn gereed voor het hoogste moederschap en willen, overtuigd van haar universele staat, dienen. Zij wensen met inzet van haar lichaam, haar liefde en haar kracht, keer op keer te doen wat haar God in het oneindige deed, levend in het heilige weten, dat zij tijdens haar zwangerschap deze Goddelijke Scheppingsdaad in haar graad opnieuw verricht.

Nu onderscheiden wij nog de onbewuste en de bewuste miskraam. De onbewuste toonde ik u hierboven aan; de bewuste wil ik u thans verklaren.

DE UNIVERSITEIT VAN CHRISTUS ZEGT ONS:

„Keer in uzelf en zie wat verkeerd in u is.
Ge bent dan waard dat we u helpen!”

Indien uw karaktereigenschappen de geestelijke sensitiviteit niet bezitten, is er door Gene Zijde niets te bereiken, uw persoonlijkheid weigert te beleven, zodat er van geestelijk éénzijn geen sprake is.

Volgens de wetten van ons leven is uw aardse leven af te wegen en daarenboven vast te stellen hoe uw geestelijke afstemming is. Kunt ge liefde geven en bent u in staat heel ernstig aan uzelf te werken, dan treedt ge vanzelf een hogere graad binnen wanneer uw einde gekomen is en de ziel het wederkeren tot God in eigen stadium beleeft.

Wilt ge geen tijd verliezen, oprecht uw geestelijk heil vertegenwoordigen, dan moogt ge geen seconde stil staan op deze weg, die ingeslagen is om los te komen van al de stoffelijke wetten, die uw leven aan de aarde hebben gebonden. Voorzeker is het de moeite waard om het beste van uw leven hiervoor in te zetten. Na de dood bezit gij uw eigen Koninkrijk Gods en staan de lichtende sferen, hemelen, voor u open. Hiervoor hebben wij in ons leven alles van ons zelf ingezet, doch wij leerden daarenboven de astrale wetten kennen, waarvan de reine geestelijke liefde ons leven heeft gezegend.

Gij kunt uw karakter beschouwen als een boom, die vol zit met bladeren en zijn kleurenpracht verspreidt. Uw stoffelijk kleed door God aan u geschonken, kan stralen en grote bekoorlijkheid bezitten, zoals de gehele natuur ten toon spreidt wanneer het voorjaar het leven doet ontwaken. Elk blad is een karaktereigenschap en duizenden bladeren zitten aan uw levensboom, die de persoonlijkheid is. Al die eigenschappen zullen uw leven eens aan deze zijde vertegenwoordigen en door die boom leert ge dan uzelf kennen wat op aarde nog steeds een groot probleem voor u is. Aan al die eigenschappen moet ge werken, hen één voor één verfraaien en van de liefde voorzien, zodat ze u — als de persoonlijkheid — niet onverwachts naar beneden kunnen halen. Geloof mij, vele mensen werden buiten hun eigen weten om plotseling omgehakt, neergeveld, en traden als astrale persoonlijkheid een ander lager leven binnen. Ook in deze wereld lagen zij neer, geestelijk volkomen geraadbraakt, voor lange tijd buiten bewustzijn. Ontmoedigd, troosteloos, innerlijk gebroken moesten ze hun hier aangespoeld wrak in eigen handen nemen, zich weer oprichten, want het leven gaat

Het leven van ons, hemelingen, is geheel gewijd aan de studie, of had gij u dit anders ingedacht? Met heel onze persoonlijkheid zijn we bezig dóór te dringen tot de wetten, graden en toestanden, die het Goddelijke Heelal regeren, om daardoor dichterbij tot onze Schepper te komen. Wij willen deze wetten niet alleen zien, maar ook ondergaan. Als dit verlangen in ons op honderd procent is gekomen, schenkt God ons deze genade. Zo zal de ziel, die de verdichting en de uitdijning van de stoffelijke geboortewetten wenst te beleven, van Hem de mogelijkheid ontvangen om weer als kind in de moeder op te groeien, zolang, tot dit unieke proces in zijn totaal bewust beleefd is, waarna de ziel de moeder verlaat, haar dankend voor de gelegenheid, die zij haar in haar liefde schonk, een dankbaarheid, die deze moeder straks in het leven na de dood als een hemel zo onmetelijk voor zich zal zien. Zo, door deze mogelijkheid, winnen wij én de aardse moeder aan kosmisch bewustzijn! Vindt u het vreemd of onlogisch? Of gaan uw ogen open en komt er vreugde in u, nu ge een glimp ontvangt van de Goddelijke realiteitswetten? Voelt gij aan, wat u en uw psycholoog nog te leren hebben? Ik zou door willen gaan met u de waarheden te geven van de natuur, waarvan wij de miljoenen levensgraden leerden kennen en bezitten. Ik zou u nog willen verklaren of het kind dan wel de moeder zelf verantwoordelijk is voor de disharmonie. Hoevele moeders toch zijn er, die haar kind niet wensen en het voor of na de geboorte doden: God laat toe, dat zij Hem Zijn heilig geschenk terug in Zijn gelaat slingert. Elk mens, ook wij hemelingen, deden dit eens in onze beperktheid, ons onverstand, om dan te beleven hoe ontzaglijk Zijn liefde is, die ons de gelegenheid gaf, zó lang het moederschap te ondergaan, tot wij de genade ervan gingen inzien. Welke miskraam, welke moeder is nu bewust of onbewust? Gij voelt u verplaatst in een doolhof, waar uw wetenschap u niet uithelpt. Pas wanneer gij over uw kist durft zien en u onvankelijk toont voor de wijsheid uit het leven na de dood, waar uw vaders en moeders, uw vrienden zich met u zoeken te verbinden om hun daar opgedane wijsheid aan u mee te delen, eerst wanneer gij uw onmacht aanvaardt, zult gij waarlijk geleerden zijn, en noch de miskraam, noch andere disharmonische verschijnselen langer als benauwende problemen ondergaan!”

uw handeling bepaalt, dan pas leeft u volkomen en krijgt ge reeds hier in de stof deel aan de zekerheid en het geluk van de hemelen. Ik ben wachtende. Wachtende tot in u het gevoel voor Golgotha ontwaakt! Wachtende tot uw wil de kracht bezit om uw leven op dat van Jezus Christus af te stemmen. Ik ken uw moeilijkheden — ging ik zelf niet door de duisternis naar het licht? Tergend is de dood van het goede voornemen, tergend het bezwijken. Herinner u echter het woord, dat uit uw Goddelijke Vader is, en dat ook mij telkens uit de val deed opstaan: „Ik, de Schepper van deze Ruimten, gaf aan u Mijn Leven en door Dit bezit gij de kracht om tot Mij terug te keren!”

Stel deze waarheid boven uw leven en vecht zolang tot zij uw deel is. Onzegbaar moeilijk is deze strijd, elke Hemeling zal het u getuigen. Onzegbaar heerlijk echter is de overwinning, ook dit kan de Hemeling u getuigen!

Ik ben wachtende tot gij die strijd begint, ernstig en met inzet van al uw vermogen. Speel niet langer en volsta niet meer met halve bedoelingen. Gij zijt Goddelijke Kinderen, voel wat dit zeggen wil! Keer in uzelf, immer en immer, en leer uw wezen kennen. Bewijs God, dat gij niet slapende of stervende zijt, maar daarentegen levend, vol bewust en beziel. Dan zult gij ingaan in dat, wat God als Alvermogenend Vader voor u bewaart. Wij als Engelen willen u optrekken in de geestelijke levensgraad, in die, waarin gij de diepten en mogelijkheden van God en Christus leert kennen en benutten.

Vooruit dan!
Waarom dan getalmd?
Waarom nog langer uw afbrekende eigenschappen te dienen?

Waarom nog langer gebogen gaan onder de ketenen van uw verkeerde verlangens? Zie niet in een ander kind van God uw vijand. Hamer niet in op een gevoelsleven, dat u niet begrijpt. Kijk naar uw eigen, onvolkomen-ik. Val dat aan en breek dat af! Bedenk, dat elke gedachte, elke handeling, die niet op de Goddelijke Harmonie is afgestemd, u naar Golgotha voert, naar de plek, waar Gods volmaakte Kind de liefde, de dienstbaarheid, universele kracht en betekenis gaf. Daar komend zult gij uw hoofd moeten buigen, wanneer ook maar één eigenschap, één gering gevoel die almacht mist. Het woord, dat Christus daar door Zijn daad sprak, is oneindig. Dit woord is wet voor al het leven van God. Het eist, dat gij elke eigenschap tot harmonie brengt.

Aanvaard van ons, die telkens tot Golgotha gaan om onze liefde, onze rechtvaardigheid te toetsen aan die van onze Goddelijke Zaligmaker, dat beloften, gebeden noch gevoels van berouw die wet in haar strengheid verzwakken.

Alleen de daad telt hier, alleen de daad voert u binnen in het Koninkrijk Gods, dat Christus op de smartplaats beloofde.

Neem met dit weten uw leven opnieuw in handen!

Doe het nu!
Laat mijn woord, mijn bezieling op u inwerken en nieuwe kracht, nieuwe moed stromen toe. Begin opnieuw en herhaal dit, als ge desondanks weer in uw fouten vervalt. Zo bouwden zich uit de hellen de hemelen op en wonnen zij aan licht en inhoud.

Vele Engelen wachten verlangend om tot u te komen. Zij willen tot uw leven spreken en u zeggen, hoe zij hun geluk verdienen. Zij en ik hebben u lief, ondanks uw fouten. Laat dit weten u vergezellen waar u gaat en ge zult uw denken en voelen zien verruimen. Dan nadert ge Golgotha niet langer als een verrader, maar als een waarachtig kind van God, dat zich in overgave wil laten leiden door de Mentor van al het leven: Jezus Christus, Die alle Goddelijke Beloften in Zijn Leven vervuld zag!

Boeken van Jozef Rulof:

Het Ontstaan van het Heelal f 9.25
Zij, die terug keerden uit de dood f 6.15
Een blik in het Hiernamaals 3 dln à f 6.15
De Volkeren der Aarde f 6.90
Geestelijke Gaven 2 dln à f 6.50
Door de Grebbeline naar het Eeuwige Leven f 6.50
Maskers en Mensen 3 dln à f 5.25
Kringloop der Ziel f 6.50
Tussen Leven en Dood f 6.50
Jeus van Moeder Crisje dl I f 7.75; dl II f 8.75; dl III f 11.75

★

Bestellingen kunnen per giro of postwissel worden gericht aan:
Geestelijk Wetenschappelijk Genootschap
„DE EEUW VAN CHRISTUS”
Eschdoornstraat 21 — DEN HAAG
Postgiro 30330

ZONDAG 21 APRIL 10 UUR

Lezing:

DE MENS
EN ZIJN UNIVERSELE ONTWAKING

Gebouw „Diligentia” Lange Voorhout 5
Den Haag

„Europese Heraut”

verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs per vooruitbetaling:

Per jaar f 8,—; per halfjaar f 4,20; per kwartaal f 2,15.
Losse nummers 35 cent, ook verkrijgbaar bij de meeste kiosken en de boekhandel.

Wijze van betaling:

Storting of overschrijving kan geschieden op postgiro no. 7770 van „Europese Heraut” Aerdenhout.

Artikelen voor publicatie ingezonden worden niet geretourneerd tenzij dit uitdrukkelijk wordt verzocht.

Overname van artikelen, geheel of gedeeltelijk is toegestaan mits met bronvermelding.

Geeft dit blad ter lezing aan anderen

